

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 87/21
Люксембург, 20 май 2021 г.

Решение по дело C-8/20
L.R./Bundesrepublik Deutschland

Молба за международна закрила не може да бъде отхвърлена като недопустима с мотива, че предходна молба за убежище, подадена от същото заинтересовано лице, е отхвърлена от Норвегия

Всъщност макар отчасти да участва в общата европейска система за убежище, тази трета държава не може да бъде приравнена на държава членка

През 2008 г. L.R., ирански гражданин, подава молба за убежище в Норвегия. Молбата му е отхвърлена и той е предаден на иранските власти. През 2014 г. L.R. подава нова молба в Германия. Тъй като Регламент „Дъблин III“¹, който дава възможност да се определи държавата членка, компетентна да разгледа молба за международна закрила, се прилага и от Норвегия², германските власти се обръщат към властите в тази страна с искане да поемат отговорност за L.R. Последните обаче отказват, понеже считат, че съгласно Регламент „Дъблин III“³ Норвегия вече не е компетентна да разгледа молбата на това лице. Впоследствие германските власти отхвърлят молбата за убежище на L.R. като недопустима, като приемат, че става въпрос за „повторна молба“ и че не са налице предпоставките, които в подобна хипотеза са необходими за образуването на нова процедура за предоставяне на убежище. Тогава L.R. обжалва това решение пред Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Административен съд Шлезвиг-Холщайн, Германия).

В този контекст посоченият съд решава да отправи запитване до Съда, за да получи разяснения относно понятието „последваща молба“, дефинирано в Директива 2013/32⁴. Всъщност държавите членки могат да отхвърлят последваща молба като недопустима, ако тя не сочи нови обстоятелства⁵.

Според Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht от Директивата относно процедурите наистина следва, че дадена молба за международна закрила не може да се квалифицира като „последваща молба“, когато първата процедура, приключила с постановяването на отказ, е проведена не в друга държава — членка на Съюза, а в трета държава. Според него обаче тази директива би трябвало да се тълкува по-широко предвид участието на Норвегия в общата европейска система за убежище по силата на Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия, като съответно държавите членки не са длъжни в случай като разглеждания да провеждат цялостна първа процедура за предоставяне на убежище.

¹ Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“).

² Съгласно Споразумението между Европейската общност и Република Исландия и Кралство Норвегия относно критериите и механизмите за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в държава членка, или в Исландия или Норвегия — Декларации (ОВ L 93, 2001 г., стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 110, наричано по-нататък „Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия“).

³ Вж. член 19, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“.

⁴ Член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60, наричана по-нататък „Директивата относно процедурите“).

⁵ Вж. член 33, параграф 2, буква г) от Директивата относно процедурите.

В постановеното днес решение Съдът не споделя този анализ и постановява, че правото на Съюза⁶ не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност молба за международна закрила да се отхвърли като недопустима, на основание че заинтересованото лице е подало предходна молба за предоставяне на статут на бежанец в трета държава, прилагаща Регламент „Дъблин III“ в съответствие със Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия, и тази молба е била отхвърлена.

Съображения на Съда

Съдът припомня, че понятието „последваща молба“ е определено в Директивата относно процедурите като нова „молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предишна молба“⁷. От тази директива⁸ обаче е ясно, от една страна, че отправената до трета държава молба не може да се разглежда като „молба за международна закрила“ и от друга страна, че взетото от трета държава решение не може да попада в обхвата на определението на понятието „окончателно решение“. При това положение наличието на предходно решение на трета държава, с което е отхвърлена молба за предоставяне на статут на бежанец, не дава основание да се квалифицира като „последваща молба“ молбата за международна закрила, подадена от заинтересованото лице до държава членка след приемането на това предходно решение.

Съдът добавя, че в това отношение е без значение наличието на споразумение между Съюза, Исландия и Норвегия. Всъщност по силата на въпросното споразумение Норвегия действително прилага някои разпоредби на Регламент „Дъблин III“, но това не се отнася за разпоредбите на Директива 2011/95⁹ или на Директивата относно процедурите. Също така в случай като разглеждания несъмнено държавата членка, до която заинтересованото лице е подало нова молба за международна закрила, може евентуално да поиска от Норвегия да приеме обратно това лице. Когато обаче такова обратно приемане не е възможно или не се случи, съответната държава членка все пак няма право да приеме, че новата молба представлява „последваща молба“, и като такава евентуално да я обяви за недопустима. Също така, дори да се предположи, че норвежката система за убежище предвижда равностойно на предвиденото в правото на Съюза равнище на закрила на търсещите убежище лица, това обстоятелство не може да доведе до различен извод. Всъщност, от една страна, от текста на разпоредбите на Директивата относно процедурите следва недвусмислено, че при сегашното състояние трета държава не може да бъде приравнявана на държава членка за целите на прилагането на разглежданото основание за недопустимост. От друга страна, подобно приравняване не може да зависи — тъй като иначе би била застрашена правната сигурност — от преценката какво е конкретното равнище на закрила на търсещите убежище лица в съответната трета държава.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

⁶ По-точно член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директивата относно процедурите.

⁷ Член 2, буква р) от Директивата относно процедурите.

⁸ Член 2, букви б) и д) от Директивата относно процедурите.

⁹ Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9).